

ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਔਰਿਜਨਲ।

ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੋ.

ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1957 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਲ ਨੰਬਰ 26.

1958

March, 27th

ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XXXII)—ਆਰਡਰ 40, ਨਿਯਮ 1,
ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ—ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਦਖਲ-ਅੰਦਾਜ਼ੀ—ਕੀ

ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ— ਕਬਜ਼ਾ

ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ—'ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਆਫੀਸਰਜ਼ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (1850 ਦਾ XVIII)—ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43—ਕੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ—ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ—ਕੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਕੀ ਜੁਰਮ 'ਤੇ ਬਣਦੀ ਹੈ—ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿਊਰ (1898 ਦਾ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 197—ਕੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਅਵਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ—ਕੀ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਰਿਸੀਵਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਸਟੋਡੀਆ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਸੀਵਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਦਖਲ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਲੇਖ ਪਰਮ ਗਿਣਤੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਰਡਰ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੋਦੀ ਨੂੰ ਫਿਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਰਡਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਕਠੋਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਕੇ, ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਗਲਤ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਗਲਤ ਸਲਾਹ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵੀ ਉਲਟ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ। ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਰਿਸੀਵਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੇਨਡੇਨਟੇਲਾਇਟਚ. ਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਮੀਓ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ, ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਹਿੰਸਾ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣ-ਧਮਕਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ, ਸਗੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਚਾਰਜ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਰਸੀਵਰ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੋਆਰਡੀਨੇਟ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ। ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਕੀ ਰਿਸੀਵਰ ਦਾ ਅਸਲ ਨਿਯੁਕਤੀ ਇਰਾਦਾ ਗਲਤ ਸੀ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸੀ/ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਆਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ।

7 'ਆਯੋਜਤ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਆਂਇਕ . ਆਫੀਸਰਜ਼ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਐਕਟ ਨਿਆਂਇਕ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰੰਟਾਂ ਅਤੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕੰਟੈਂਪਟ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਢਾਲ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਕੋਰਸ^ ਐਕਟ ਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਜੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

'ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਮੁਆਫੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ, ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਇਹ ਡਰਮਗਾਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਡੱਕੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦਾ। ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੱਚੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਫੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ! .

3 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ , ਸ਼੍ਰੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਗਰਵਾਲ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜਗਾਧਰੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁਕਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਚੰਦ ।

ਜੇਕੇ ਸ਼ਰਮਾ, ਐਚ.ਐਲ ਸਰੀਨ ਅਤੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।
ਨਿਰਣਾ.

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.-ਤਿੰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਠੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਨੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 1 ਤੋਂ 9 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁਕਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਗਰਵਾਲ, ਉਪ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ।, ਆਈ ਕਲਾਸ, ਜਗਾਧਰੀ। ਪਹਿਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਭਰਾ ਜਗਾਧਰੀ ਵਿਖੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ- (ਫਰਮਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਵਿਚ, ਨਾਮਾਂ।

ਮੈਸਰੀ ਮਸਦੀ ਮੱਲ ਫਤਿਹ ਚੰਦ ਅਤੇ ਮੈਸ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੈਟਲ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਸਾਬਕਾ ਸਹਿਭਾਗੀ ਜਹਾਜ਼ ਗੈਰ-ਫੈਰਸ ਧਾਤਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ * » ਬਰਤਨਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦਾ ਸੀ। 22 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ, ਰਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਦੂਜੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ * ਭਾਈਵਾਲੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਬ-ਜੱਜ, ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਜਗਾਧਰੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਗਰਵਾਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੀਬਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਆਰਡਰ 40, ਨਿਯਮ 1, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 1 . ਅਤੇ 2 ਨੂੰ 2 ਅਗਸਤ, 1957 ਦੇ ਇਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਵਜੋਂ। ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫਿਲਹਾਲ ਵਪਾਰਕ ਭਾਈਵਾਲੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। _

12 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ
ਕਿ

**Jai Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others**

ਗੰਭੀਰ ਮਜ਼ਦੂਰ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ ਕਿ ਭਾਂਡਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ 13 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਰਮਾਣ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਸਾਂਝੇ **Tek Chand, J.** ਰਿਸ਼ੀਵਰਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੈਟਲ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼" ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ 13 ਅਗਸਤ, 1957 ਦੇ 19 ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਿਸ਼ੀਵਰਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਕਾਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਗੇਟ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁੱਲ 140 ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ 56 ਅਜਿਹੇ ਸਨ ਜੋ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਕਾਏ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਜਦਕਿ ਬਾਕੀਆਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ 56 ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਤਿੱਕੇ ਵਾਲੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। 10 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ ਅਤੇ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕੱਚੇ ਪਏ ਹਨ। ਲਗਭਗ 2500 ਮਣ ਵਜ਼ਨ ਦਾ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਅਧੂਰਾ ਮਾਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਨਿਪਟਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਲ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਿਸ਼ੀਵਰਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕੁਝ ਅਦਾਲਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1, 2 ਅਤੇ 3 ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ।

10 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਵੱਲੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼

Jai Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਰਿਸੀਵਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ Tek Chand, J.
14 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ
ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਰਿਸੀਵਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ
ਸੀ। ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ
ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ
ਚਾਰਜ ਲੈਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਅਦਾਲਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ
ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ
ਕਿ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ
ਲਈ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਗੇਟ ਦੇ ਬਾਹਰ ਟੈਟ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ
ਕੀਤੀ ਬੇਨਤੀ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਕੇ ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਰਾਮ
ਗੋਪਾਲ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕੁਝ ਰਿਕਾਰਡ ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਦੀ
ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ
ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ
ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ
ਤਾਲੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

ਇਸ ਐਕਟ ਨਾਲ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ *15 ਅਕਤੂਬਰ,
1957 ਨੂੰ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਸ਼ਰਮਾ ਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਦਿਆਲ
ਸਿੰਘ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ 1 ਕਲਾਸ, ਜਗਾਧਰੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਰੂਪ
ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। , ਨਿਵਾਸੀ ਪੈਡੋਟ ਨੰਬਰ 8. ਦੋ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ
ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸਬ-ਜੱਜ,
ਜਗਾਧਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਦੋ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਕੋਲ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ
ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਕ? ਕਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ
ਰੱਖਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਜਾਅਲੀ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼
ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ। ਸਿਰਫ ਇਹ
ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ 1 (ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1) ਦੇ
ਅਧੀਨ ਮੈਸਰਜ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੈਟਲ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼, ਜਗਾਧਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੁਆਰਾ
ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਧਿਆਨ
ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 200 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ
ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ

Jai Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ: -

ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੋ

“ਅੱਜ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 465 ਅਤੇ 471 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਗੈਰ-ਗਿਆਨਯੋਗ ਹਨ। ਐਸਐਚਓ ਜਗਾਧਰੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 155, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

(ਐਸਡੀ) ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ,
ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ, 15
ਅਕਤੂਬਰ, 1957

16 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 9 ਚੌ. ਥਾਣਾ ਜਗਾਧਰੀ ਦੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਰਾਮ ਦੱਤ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਚੌਕੀ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੈਟਲ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਰਿਸੀਵਰ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਬ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਿਸੀਵਰ ਵਜੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁਲਿਸ ਚੌਕੀ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਐਨ.ਪੀ. 9 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫੈਕਟਰੀ ਦਾ ਸਾਲ 1953-54 ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਵੇ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 9 ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਦਰਦ ਬਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਤੰਗ ਕੀਤਾ। ਇਸ 'ਤੇ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਨੇ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਆਪਣੇ ਤਾਲੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰ: 9 ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ। ਰਾਮ ਦੱਤ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੋਂ ਐੱਸ

ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ. ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੋ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤਾਲੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਚਾਹਿਆ ਅਤੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੇ ਦੂਜਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜੋ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ (ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2) ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੋ ਇਕ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਅਤੇ ਇਕ ਫੁੱਟ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੂੰ ਘਰ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ

ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

16 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 9 ਚੌ. ਰਾਮ ਦੱਤ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੈਟਲ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਕਿ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਖੋਹੇ ਜਾਣ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਤਲਾਸ਼ੀ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਐਸ.ਐਚ.ਓ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਵ ਦਿਆਲ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਧਾਰ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ 'ਚ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਗਜ਼ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਨੇ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 96, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੋਜ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ - ਜਾਂਚ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਾਰੰਟ

17 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਨੂੰ ਚੌ. ਰਾਮ ਦੱਤ ਫਿਰ

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਿਹਾ

ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰਿਕਾਰਡਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਦੇ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ fKe <

ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਜਿੱਥੇ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਤਾਲਾ ਚਾਬੀ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 9 ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

Jai Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਸਦੇ ਦੋ ਵਕੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 8) ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਵਿਖੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ 26 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਤੱਕ ਫਾਈਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤੀ।

19 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਼ ਉਪ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 9, ਅਤੇ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ 19 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਅਤੇ 6 ਨਵੰਬਰ, 1957 ਤੱਕ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਏ।

24 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ, ਦੋ ਸੰਯੁਕਤ ਰਿਸੀਵਰਾਂ (ਪਟੀਸ਼ਨਰਜ਼ 2 ਅਤੇ 3) ਨੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸ-ਸਰਵਰਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਨੂੰ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਖਣਾ ਕਿ ਵਰਕਰਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਪਾਈ। ਸ਼ਾਮ 4-30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਨੇ ਟਰੱਕ ਨੰਬਰ ਪੀਐਨਈ 6141 ਵਿੱਚ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਲੋਡ ਕੀਤੇ। ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੇ ਮੇਨ ਗੇਟ ਦੇ ਬਾਹਰ 1 ਤੋਂ 4 ਕਾਰਖਾਨੇਦਾਰ ਟਰੱਕ ਅੱਗੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਆ ਕੇ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਕਿ ਟਰੱਕ ਅੱਗੇ ਲੇਟ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ 5 ਤੋਂ 7 ਜਵਾਬਦੇਹ, ਜੋ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰ ਵੀ ਹਨ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟਰੱਕ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੇਟ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਟਰੱਕ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਿਆ

**Jai Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others**

ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਫੈਕਟਰੀ ਕੰਪਲੈਕਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਤਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਉਪਰੋਕਤ ਘਟਨਾ ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਦੁਆਰਾ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ F)। ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਪਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4, ਜੋ ਕਿ ਧਾਤੂ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸਭਾ ਦਾ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਹੈ, ਨੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਰਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਸੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ, ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਤੋਂ 7 ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੇਸ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 8 ਦਾ ਬਚਾਅ, ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 9 ਦੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਬਚਾਅ।

ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਤੋਂ 7 ਨੇ ਆਪਣਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ੀਵਰਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਇੱਕ ਯਤਨ ਸੀ। ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਬਾਹਰ. ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਿੰਧ ਟ੍ਰਾਇਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਪਏ ਸਿੰਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲ ਸਿਰਫ ਰਿਸ਼ੀਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਤੰਬੂ ਲਗਾ ਦਿੱਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਆਈ ਸੀ

Jai Prakash
and others
,
Ram Sarup
and others
tek Chand, J.

ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਗਾਧਰੀ ਕੋਲ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੁਝ ਵਰਕਰਾਂ ਦੇ ਸਰਵਿਸ ਰਿਕਾਰਡ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਇੰਦਰਾਜ ਜਾਅਲੀ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਲ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਪਤਵੰਤੇ ਸੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਲ ਨਾ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਉਕਤ ਆਦਰਯੋਗੀਆਂ ਨੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮਾਲ ਨਾ ਉਤਾਰਨ ਅਤੇ ਆਪਸੀ ਗੱਲਬਾਤ ਰਾਹੀਂ ਮੱਤਭੇਦ ਦੂਰ ਕਰਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਸਾਮਾਨ ਵਾਲਾ ਟਰੱਕ ਅਨਲੋਡ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਸੀਵਰਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਨੇ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਅਨਲੋਡ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਬਾਅ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ।

ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ 14 ਅਗਸਤ, 1957 ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਟਰੱਕ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠਾ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 8, ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 19 ਜਨਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਭਰਪੂਰ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੱਥ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਸਨੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕੀਤਾ। 21 ਜਨਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗ ਲਈ।
 ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਲਈ. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਯੋਗ ਮੁਆਫੀਨਾਮਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫਰਵਰੀ 1957 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਮੌਕਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਅਤੇ ਹੋਰ
 ਵੀ.
 ਰਾਮ ਸਰੂਪ
 ਤੇ ਹੋਰ
 ਨੂੰ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.
 ap-
 ਅਤੇ
 ਦੁਬਾ
 ਰਾ-

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 9, ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਰਾਮ ਦੱਤ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ, ਇਹ ਕਰਨਾ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ 1850 ਦੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਆਫਿਸਰਜ਼ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਐਕਟ, ਅਤੇ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਾਂ ਦਬਾਅ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 7 ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਰਵੱਈਆ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਕ ਅਤੇ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁੜ-ਮੁਕੰਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋ ਗੱਲ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਦਰਖਾਸਤ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਯੰਤਰ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ। ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਨਾਲ. ਮੈਨੂੰ ਉਪ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਮਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

1834 ਪੰਜਾਬ ਲੜੀ [VOL. XX ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ, ਵਰਕਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਟੈਂਟ ਲਗਾਇਆ।

Jai Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others

ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਮਨਫੂਲ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਜਗਾਧਰੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਐਫ ਹੈ। ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਟਰੱਕ ਨੰਬਰ ਪੀ.ਐਨ.ਈ.6141 ਨੂੰ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਲੱਦ ਕੇ ਰਸੀਵਰ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਗੇਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਤਾਂ ਰੇਹੜੀ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 4 ਰਾਮ ਸਰੂਪ, ਤਿਲਕ ਰਾਜ, ਕੰਸ ਰਾਜ, ਅਤੇ ਮਧੂਸੂਦਨ ਸਰਨ, ਟਰੱਕ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟਰੱਕ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੇਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਟਰੱਕ ਕੋ ਘਰ ਤੋਂ, ਮੱਤ ਜਾਣ ਦੋ, ਟਰੱਕ ਦੀ ਉਮਰ ਚੱਲੋ)। ਫਿਰ ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਾਮ ਦੀਆ, ਲਖਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 5 6 ਅਤੇ 7 ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟਰੱਕ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਟਰੱਕ ਦਾ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਮਾਨ ਇਹ ਲਿਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 7 ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਤੋਂ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ। ਰਿਸੀਵਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਜੋ ਰਿਸੀਵਰ ਕੋਲ ਹੈ

ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਸਟਡੀ ਲੇਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਇਸ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਵੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹਨ।

ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਉਚਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਸੋਧਿਆ ਜਾਂ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਰਡਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗੈਰਵਾਜ਼ਬ ਅਤੇ ਕਠੋਰ

ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਕੇ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਈ ਇਹ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਗਲਤ ਸੀ ਜਾਂ

ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਜਾਂ ਗਲਤ-ਸਲਾਹ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵੀ ਉਲਟ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਹੀ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਅਪੀਲ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਰਸ਼ੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕਾਇਮ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। *ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬੈਂਕ ਵੀ. ਲਿਮਿਟੇਡ, ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਰਾਮ, (1), ਅਤੇ ਕਿਲਾਚੰਦ ਦੇਵਚੰਦ ਬਨਾਮ ਅਜੋਧਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਸੁਖੋ-ਨੰਦ, (2)।*

ਬਨਾਮ ਈਸਟ ਐਂਗਲੀਅਨ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ, (3) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਚਾਂਸਲਰ, ਲਾਰਡ ਟਰੂਰੋ ਨੇ ਦੱਖਿਆ: -

“ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰੋ- ਪ੍ਰਤੀ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਹ com ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ, ਜਾਂ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਟੈਂਟ

'(ij' AJ^ . "IT33 ~Lah767i 7"

(2) ਏਆਈਆਰ 1934 ਬੰਬ 452.

(3) 42 ER 201 'ਤੇ ਪੀ. 206.

Jai Prakash
and others

v.
Ram Sarup
and others

Tek Chand, J.

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੁਕਮ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ ਅਣਗਹਿਲੀ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਕੋਰਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ, ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਹਰ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਬੇਮਿਸਾਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਖਤਰੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਏਮਸ ਬਨਾਮ ਦਿ ਟਰੱਸਟੀਜ਼ ਆਫ ਦਾ ਬਰਕਨਹੈੱਡ ਡੌਕਸ (1) ਵਿੱਚ ਸਰ ਜੌਹਨ ਰੋਮੀਲੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ :-

"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ, ਜੋ ਇਸਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਇਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੌਣ ਹੈ, ਉਸ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਸਟਮ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਬੋਲਣ ਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਹੋਵੇ

Jai Prakash
and others

v.
Ram Sarup
and others

ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਪੇਨ ਡੋਟੇ ਲਾਈਟ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਿਸੀਵਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਮੀਓ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ, ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਦਾ, ਉਸ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਇਸਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਿਸੀਵਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਹਿੰਸਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣ-ਧਮਕਾਉਣ ਤੋਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕਨੂੰਨੀ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਬਚਾਅ ਕਰੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਹੈ, ਜੋ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਚਾਰਜ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੋਆਰਡੀਨੇਟ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ। ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਕੀ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਅਸਲ ਨਿਯੁਕਤੀ ਗਲਤ ਸੀ ਜਾਂ ਅਚਨਚੇਤ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਬੇਰੋਕ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਿਆਂ ਦਾ ਵਿਵਸਥਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ

Tek Chand, J.

ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਿਆ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਰੈਸਪੋਂਡੈਂਟ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 7 ਜਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਵਾਬ ਡੈਟ ਨੰਬਰ 8, ਜਾਂ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਨਿਵਾਸੀ ਤਲਾਬ ਨੰਬਰ 9, ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਜਾਂ ਭੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਜਨਬੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਕੇ ਰਿਸੀਵਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਣਜਾਣ ਟਕਰਾਅ ਹੁੰਦਾ, ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ। .

Jai Prakash
and others
v.
Ham Sarup
and others

ਵੀਡੀਓ ਸਵੇਰੇ 45 ਵਜੇ ਜੂਰੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 165, 166 ਅਤੇ 170; ਅਤੇ 75 ਸੀਜੇਐਸ ਸੈਕਸ਼ਨ 119, 120 ਅਤੇ 122।

Tek Chand, J, ਡਨੇ ਬਨਾਮ ਕੁਮਾਰ ਚੰਦਰ ਕਿਸ਼ੋਰ, (1), ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਸੀਵਰ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 8, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਰਿਸੀਵਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨੇ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਹੋਈ। 14 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਰਾਮ ਸਰੂਪ (ਅਨੇਕਚਰ ਡੀ) ਦੁਆਰਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਜਗਾਧਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕੋਗਨਿਜ਼ਬਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 155(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 9 ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 155, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 9 ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ, ਕਿ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਮਿਤੀ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1957, ਧਾਰਾ 96 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ।

(1) LLE. 30 ਕੈਲ. 593

Jal Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others

ਮੁਹੰਮਦ ਸ਼ਫੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਬਨਾਮ ਚੌਧਰੀ ਕਾਦਿਰ ਬਖਸ਼, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਲਾਹੌਰ (1) ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਪਨ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਸਬੰਧੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। 'ਫੁੱਲ ਬੈਚ' ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟਿੱਪਣੀ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜੋ ਕਿ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ 50. ਅਬਦੁਲ ਰਸੀਦ, ਸੀਜੇ, ਪੰਨਾ 273 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: -

“ਚੌਧਰੀ ਕਾਦਿਰ ਬਖਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟਿੱਪਣੀ ਮੀਆਂ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲੀਮ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਅਪਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਡਿਸਮਿਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਿਆਂ ਦੇਣ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਟਿੱਪਣੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਆਮ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗੀ।”

ਉੜੀਸਾ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸਕੰਰ ਚਰਨ ਸਾਹੂ, (2), ਨੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਰਵਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਆਇ—ਕਰਜ਼ਦਾਰ

(1) ■ AXR. - 1949 ਓਰ? 270.

(2) ਏਆਈਆਰ 1952 ਉੜੀਸਾ 215.

Jai Prakash
and others

v.
Ram Sarup
and others

ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ..

ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ ਨੂੰ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਡਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ 144, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸ ਸਰਵਰ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 135 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 144, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ। ਪ੍ਰੋਸੈਸ ਸਰਵਰ ਨੇ ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰੰਟ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕਾਂਸਟੇਬਲਾਂ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 144, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਉਹ ਆਰਡਰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਰਵਰ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਨੈੱਟ ਨਤੀਜਾ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਤੋਂ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗ ਲਈ ਸੀ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜ਼ਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੀ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਵੇ।

ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ *ਰਾਜਾ ਬਨਾਮ ਪਰਮਾਨੰਦ* (1) ਵਿੱਚ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ :-

- * * ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਚ ਜੋ 'ਸਬ-ਨਿਆਂ' ਹੈ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਅਤੇ ਸਾਧਾਰਨ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਿਆਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਲੰਬਿਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉੱਚਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਹੜਪਣ ਲਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਸੀਜ਼ਨ ਮਿਲੀ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣ ਡੀ. ਜੋਨਸ ਸ਼ੀਲਡ ਬਨਾਮ ਨੀ ਰਾਮੇਸਮ, (2) ਵਿੱਚ ਆਂਧਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 195 ਅਤੇ 476 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਨ ਰੀ, ਖਿਮਚੰਦ ਨਰੋਤਮ ਭਵਸਾਰ, (3) ਅਤੇ ਕੇ. ਸਾਯਮਲਮਬਲ ਅੰਮਾਲ ਬਨਾਮ, ਐਮ.ਐਸ. ਰਾਮਾਮੂਰਤੀ, (4) ਦੀ ਤਾਕਤ 'ਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ A ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ

- (1) ਏ.ਜੇ.ਆਰ. 1949 ਪੈਟ. 222—29
- (2) ਏ.ਜੇ.ਆਰ. 1955 ਆਂਧਰਾ 156.
- (3) ਏ.ਜੇ.ਆਰ. 1928 ਬੰਬ 493.
- (4) ਏ.ਜੇ.ਆਰ. 1948 ਪਾਗਲ. 318.

Jai Prakash
and others

v.
Ram Sarup
and others

ਰਿਸੀਵਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਲਈ ਸੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮੁਨਾਸਬ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 463 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 471 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜਾਂਚ x ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 195(2) ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਇੱਕ ਮੁਢਲੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਭੇਜਣ ਲਈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਆਚਰਣ ਨੇ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਪ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਤਰਕਸੰਗਤ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸੱਚੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਛਤਾਵਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਵੱਕਾਰ ਬਾਰੇ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਲੰਘਣਾ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਕਾਰਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਗਲਤ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਮੈਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਚਰਣ ਦੀ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੀ ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਕੇ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਜਵਾਬੀ ਡੈੱਟ ਨੰਬਰ 9, ਚੌ. ਰਾਮ ਦੱਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ 16 ਅਕਤੂਬਰ 1957 ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।

**Jal Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others**

ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਲ 1953-54 ਦਾ ਫੈਕਟਰੀ ਰਿਕਾਰਡ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ: 3 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਨਾ ਸੌਂਪਣ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਾਲੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 9 ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਾਂਸਟੇਬਲਾਂ ਨੂੰ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਤਾਲੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਿਸੀਵਰ ਦੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਾਲੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦਾ ਤਾਲਾ ਤੋੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਦੂਜੇ ਰਿਸੀਵਰ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅੰਦਰ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇਣ। 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ, ਇਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਤੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਗਾਰਡ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਰਾਹੀਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 8 ਨੇ * 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

17 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 9 ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁਲਿਸ ਚੌਕੀ ਵਿਖੇ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

Jai Prakash
and others

v.
Ram Sarup
and others

ਦੁਬਾਰਾ ਇਹ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦਰਖਾਸਤ ਨੰਬਰ 3 ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਏ। ਫਿਰ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਤਾਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਚਾਬੀ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਤਾਲਾ ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਬ- ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਥੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਪਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਿਕਾਰਡ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 9, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ, ਅਨੁਸੂਚੀ E ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੁਲਿਸ ਗਾਰਡ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਤਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਸ਼ੀਵਰਾਂ ਨੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 "ਭਗੌੜਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।" ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਤਾਲਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰੇ, ਭਾਵ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ, 8 ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਅਫਸਰ।

ਸਟੇਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ (1861 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 5) ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਅਧੀਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਰੈਜ਼ਿਊਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਕੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਤੋਂ ਚਾਬੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੇਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਤਾਲਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਤੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਰਿਸ਼ੀਵਰਾਂ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਲੈਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਲਈ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਨੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 9 ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ, ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਆਫੀਸਰਜ਼ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (1850 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 18) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਐਕਟ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ * ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰੰਟਾਂ ਅਤੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਟੈਂਪਟ ਆਫ ਕੋਰਟਸ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਢਾਲ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਫਿਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ- “ ਜਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਲਾਲ । ਇਸ ਤਹਿਤ ਐੱਸ

ਪ੍ਰਬੰਧ, ਜੱਜ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ,

ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ^{ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ} ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ * ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
 ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜ. ਅਦਾਲਤ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸੀਐਮ ਐਲ. ਭਟਨਾਗਰ, (1) ਵਿੱਚ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਐਕਟ 4 ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਜੋ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 9 ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਸ਼ੀਵਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇ - ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ, ਉਸ ਕੋਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਰੰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਕਦਮੀ 'ਤੇ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਤਰੀਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ^ * ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। *

ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਵੱਲ ਵੀ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ "(B AIR71952 AH. M.

Jai Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others

ਹਰੇਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਾਰੰਟ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ* ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ^{Tek Chand, J.} ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ, ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਪੁਲਿਸ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੇਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਮਨ ਨਾਲ ਅਫਸੋਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਮਾਫੀ-ਵਿਗਿਆਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿਰਾਦਰ ^ ^ ਤਸੱਦਦ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਆਚਰਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਇਹ ਡਗਮਗਾਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਡੰਕੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦਾ। ਰੁਕਣ ਅਤੇ ਝਿਜਕਣ ਵਾਲੀ ਮੁਆਫੀ ਸੱਚੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅੰਤਮ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅੱਧ-ਮਨੁੱਖੀ ਮੁਆਫੀ ਨਾਲ ਨਾ ਤਾਂ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਅਪੂਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਘੁਸਪੈਠ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ

ਜੈ ਪ੍ਰ. ਐਸ. ਨੰ. 9, ਚੌ. ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਰਾਮ ਦੱਤ ਨੇ ਵੀ. ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। 50 ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਇੱਕ-ਤਿਹਾਈ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸਧਾਰਨ ਇਮ- ਟੈਕ ਚੰਦ, ਜੇ .

ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਤੋਂ 7 ਦਾ ਆਚਰਣ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਤਾਂਬੇ ਨਾਲ ਲੱਦਿਆ ਟਰੱਕ, ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਡੇਸ ਟੀਨੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 7 ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਿ-ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਨਫੂਲ ਸਿੰਘ, ਨਾਇਬ-ਨਾਜ਼ਰ (ਅਨੇਕਚਰ ਐੱਫ) ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਦੋ ਪ੍ਰੋਸੈਸ-ਸਰਵਰਾਂ ਸਮੇਤ ਫੈਕਟਰੀ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਟਰੱਕ ਵਿਚ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਲੱਦ ਲਏ ਸਨ। ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 1 ਤੋਂ 4 "ਆਈਟੀਈਕ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਘੇਰ ਕੇ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਣ ਦੇਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਇਸ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5, 6 ਅਤੇ 7 ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟਰੱਕ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੇਟ ਗਏ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਟਰੱਕ ਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਅੱਧਾ ਦਿਲ ਵੀ ਅਫਸੋਸ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਬਚਾਅ ਵਜੋਂ ਦੂਰੋਂ ਵੀ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਦਸ਼ੇ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ, ਕਿ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਇਜ਼ ਅਦਾਇਗੀ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਇਆ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਖਦਸ਼ਾ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

**Jai Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others**

ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਆਰਾਮ. ਮੈਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਰਿਸ਼ੀਵਰਾਂ ਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵਰਕਰਾਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਅਨਲੋਡ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4, ਜੋ ਕਿ ਧਾਤੂ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸਭਾ ਦਾ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਹੈ, ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਘੇਰ ^{ਟੈਕ ਚੰਦ ਜੇ.} ਕੇ ਰਿਸ਼ੀਵਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ। ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਫੈਕਟਰੀ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੋਰ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਤੋਂ 7 ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਜੀਦਾ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਥਾਮ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਤੋਂ 7 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1, 2, 3, 5, 6 ਅਤੇ 7 ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। 50 ਅਤੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਹਿੱਸਾ ਚੁੱਕਣਗੇ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 4, ਮਧੂਸੂਦਨ ਸਰਨ, ਡੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਭਰਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। 200 ਜੁਰਮਾਨਾ ਭਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਹਿੱਸਾ ਅਦਾ ਕਰੇਗਾ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 150

ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਬਹਿਸ 3 ਮਾਰਚ 1958 ਨੂੰ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਿਗਰੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਮਿਤੀ 10 ਮਾਰਚ, 1958, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਅਤੇ 7 ਨੱਥੀ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ, ਟੈਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਪ੍ਰਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਹ ਸਭ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਮਲ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਡੂੰਘਾ ਅਫਸੋਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਅਫਸੋਸ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਾਫੀ ਮੰਗਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਆਫੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੱਚੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਗੁਨਾਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਮੁਆਫੀ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਵਿਅਨ ਬੋਸ ਦੀਆਂ ਨੀਚੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਜੇ. ਹੋਸ਼ੰਗਾਬਾਦ ਬਨਾਮ ਜਵਾਹਰ ਲਾਈ-ਰਾਮ ਚੰਦ ਪਰਵਾਰ (1), ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰੋ: -

"ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਫੀ ਮੰਗਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੂਲਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਦੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸੰਭਵ ਪਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਾਦੂ ਵਜੋਂ ਉਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬਦਲਾ ਅਟੱਲ ਹੈ, ਰੋਕਣ ਲਈ। ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸੰਭਵ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ 'ਤੇ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹਮਲੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਦਨਾਮ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੂਲਾਂ ਲਈ ਇਸ ਜਾਦੂ ਨੂੰ ਲਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਏ ਵਿੱਚ ਮੁਆਫੀਨਾਮਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਜੱਜ ਮੈਦਾਨ ਤੋਂ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ
ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੋ
ਸਕਦਾ ਹੈ.

ਮੁਆਫੀਨਾਮਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ- ਟੈਕ ਚੰਦ 'ਜੇ, ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ
ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ।

ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ
ਜ਼ੁਲਮ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਪਛਤਾਵਾ, ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ
ਮਰਦਾਨਗੀ ਦੀ ਚੇਤਨਾ, ਕਿਸੇ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਦਿਲੀ
ਇੱਛਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਲਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਨਿਆਂ ਦੀ
ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ
ਸਕੇ, ਇਹ ਦਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਨਵੀਨਤਮ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਸਿਆਣਪ ਸਿਰਫ ਅਪੀਲੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,
ਬਹਿਸ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ
ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੇਸ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ
ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ (ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ
ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ) ਨੇ ਸੰਕੋਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਦਾ ਰੁਝਾਨ. ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ
ਗਈ ਮੁਆਫੀ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਲੁੱਟ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਮੁਆਫੀਨਾਮਾ ਬਣਨਾ
ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਪੂਰਨ, ਸਪੱਸ਼ਟ, ਮਰਦਾਨਾ, ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਦਾ ਇਕਬਾਲ
ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ
ਸਖ਼ਤ ਹੱਥ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਕਾਇਰ ਕੰਬਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਉਂਦਾ ਹੈ. ਫਿਰ
ਇਹ ਉਸ ਨਫਰਤ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਡਰਪੇਕ ਅਤੇ ਗੁੰਡੇ
ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਧਮਕਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਨਸਕਤਾ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ
ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਇਜ਼ਕਦੇ ਹਨ।

Jai Prakash
and others
v.
Ram Sarup
and others

Tek Chand, J,

ਮਾਮੂਲੀ ਬੁਨਿਆਦ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲੱਗਣ 'ਤੇ
ਚੀਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ। ** ਸਿਰਫ਼ ਬੁੱਲ੍ਹ
ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੇ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮਹਾਜਨ, ਸੀਜੇ, ਐਮ, ਵਾਈ . ਸ਼ਰੀਫ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ
ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਨੇ ਕਿਹਾ:-

“ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ -
ਕਲਪਨਾ ਅਤੇ ਮੁਆਫੀ ਦੋਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਸੰਗਤ ਹਨ।
ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ
ਕਰਨ ਲਈ ਬਚਾਅ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਇੱਕ
ਵਿਆਪਕ ਇਲਾਜ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ
ਉਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਸੰਜਮ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਹੈ। ”

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ
ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਦੇ ਮੁਫਤ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ
ਵਿਗਿਆਪਨ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ । ਇਹਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨੂੰ
ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿੱਚ ਚੋਰੀ , ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਗਣਿਤ ਵੋਲਟ-ਫੇਸ
ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਛੋਟ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ
ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ
ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੋਬਾ